

„Vera“.

En falden Kvindes Roman.

Optaget af Akts. Filmsfabriken »Danmark«.

Personerne :

Frantz, Musiker	Vald. Møller.
Vera, hans Hustru	Gudrun Houlberg.
Inger, deres Datter	* * *
Marie, Veras Amme	Frk. Felumb-Friis.
Greven	Hr. Sjøholm.

Dette er Historien om en Moder, hvis eneste Brøde er, at hun elsker sit Barn over alt i Verden og kæmper en fortvivlet Kamp for dets Sundhed og Lykke — en Kamp, der sluttelig fører hende bag Fængslets kolde Mure.

Vera er gift med en fordrunken Musiker, der bruger næsten hver Øre af sine sparsomme Indtægter til Drik og Svir. Da sker det en Dag, at deres lille Pige — Inger — bliver haardt angreben af Mæslinger. Da Sygdommen omsider er overstaaet, bringer Lægen den frygtelige Meddelelse, at Barnet er blind.

Vera er ude af sig selv af Fortvivlelse. Men selv denne Ulykke synes ikke i mindste Maade at gøre Indtryk paa den fordrukne Ægtefælle, ja han undlader end ikke at tage Ven-

ner og Veninder med sig hjem, og her svirer han med dem uden at ænse det syge Barn, der ligger i det tilstødende Værelse.

Vera har imidlertid i sin Fortvivlelse og Forladthed søgt Trøst hos sin gamle Amme — Marie. Det kærlige Menneske bringer hver Dag Mad og Drikke til Moderen og det syge Barn og søger efter bedste Evne at afhjælpe Nøden.

Men for hver Dag, der gaar, bliver Samlivet med den forfaldne og hjertelose Fader mere og mere uudholdeligt for den stakkels Vera. Hun vil for sit Barns Skyld ikke blive i Hjemmet, lader sig skille fra sin Mand og vil nu selv overtage Forsørgelsespligten for sin lille Datter.

Men Vera bliver hurtigt revet ud af sine skønne Drømme. En skønne Dag slipper hendes sidste Penge op, Arbejde

kan hun ikke faa, og den alt andet end hjælpsomme Værtinde truer med at smide hende paa Gaden.

Den ulykkelige øjner ingen Udvej, hvor hun end vender sig. Mad har hun hverken til sig eller Barnet, og i sin Fortvivlelse griber hun da — for Barnets Skyld — til det sidste Middel: at benytte sig af sin Ungdom og Skønhed til at skaffe Penge.

Skønt Vera fører denne nedværdigende Tilværelse, for at lille Inger ikke skal lide Nød, kan hun dog ikke udholde at tænke paa, at Barnet skal leve under Tag sammen med en Kvinde, der er sunket saa dybt, som hun nu er.

Hun føler det som sin Pligt at skille sig af med Inger, og med blødende Hjerter anbringer hun hende i Pleje ude paa Landet hos sin gamle Barnepige Marie.

5 Aar er gaaet, og vi ser nu Vera i et meget elegant Hjem sammen med sin Ven — og pekunære Støtte — Grev X.

Skønt Greven ofrer store Summer paa Vera for at gøre hende Livet saa behageligt som muligt, maa hun dog stadig friste den tunge Skæbne at leve adskilt fra sit Barn.

En Dag faar Vera Brev fra Ingers Plejemoder, hvori denne meddeler, at Inger vil komme til Byen og besøge Moderen i en 8 Dages Tid.

Vera er lykkelig, og med rørende Omhu gør hun Forberedelser til at modtage sit Barn.

Mødet mellem Moder og Datter er meget bevæget, og Veras Glæde kender ingen Grænser.

Men Glæden varer kun kort. Veras Mand, Frantz, er vendt tilbage og har faaet midlertidig Plads i en Friluftsr restaurants Orkester.

En Dag, da Vera og Inger har aflagt Besøg i Restauranten, faar Frantz Øje paa dem. Straks gaar han efter dem for at erkyndige sig om, hvor Vera bor, hvorefter han aflægger hende en Visit.

Fuld, som han er, opfører han sig brutalt baade overfor hende og Barnet, og det er først, da hun giver ham, hvad hun har af Penge, at hun bliver det modbydelige Mandfolk kvit.

Under Ingers Besøg læser Moderen en Dag i Avisen, at den berømte Øjenlæge Professor Warrens er kommen til Byen for at demonstrere en Opfindelse, han har gjort, hvorved man ad operativ Vej kan helbrede Blindhed, der skyldes Børnesygdomme.

Vera beslutter at henvende sig til Professoren, og med stort Besvær lykkes det hende at faa ham i Tale. Efter mange Overtalelser og Bønner lover han mod et svimlende Honorar — at foretage en Operation paa Inger.

Vera maa henvende sig til Greven om Penge for at kunne betale Professoren, og med Spænding imødeser hun den Dag: »Da Inger kan se sin Moder«.

Men atter lader den brutale Frantz høre fra sig. Fra Hospitalet bliver der ringet hjem til Vera, at Operationen er lykkedes, og at Barnet kan hentes Aftenen før den aftalte Dag.

Frantz, der tilfældig er til Stede i Lejligheden, modtager Telefonbeskeden — og straks fatter han en djævelsk Plan, hvorved han kan hævne sig paa Vera, fordi hun foragter ham

Uden at sige et Ord til Vera om Telefonbeskeden gaar Frantz til Hospitalet og henter Inger hjem.

Paa et Tidspunkt, hvor han ved, at Greven besøger Vera, sørger han for, at Barnet træder ind i Stuen, netop som Greven sidder i en meget intim Samtale med Vera. Han har nu naaet sit Maal, og med en triumferende Mine gaar han — og tager Inger med sig.

Men denne sidste Slyngelstreg faar Bægeret til at flyde over.

Ved et Tilfælde faar Vera Frantz' Adresse at vide, og hun opsøger straks det obskure Hotel, hvor han holder til sammen med Barnet.

Dirrende af Harme forlanger Vera at faa Barnet tilbage, men i Frantz' fortrukne Ansigt lyser et hævnerrigt Smil, og han svarer kort: »Min Hævn skal være den, at lære Inger at foragte sin Mor.«

Men da bliver Vera halvt afsindig af Raseri, hun vil ikke, at hendes Skæbne skal overgaa hendes Barn. Hun river en Revolver op af sin Taske og farer løs paa Frantz, han vil vriste Vaabnet fra hende, men i Kampens Hede gaar Skudet af, og Frantz styrter død om.

Da det gaar op for Vera, hvad der er sket, bliver hun som lammet af Rædsel, og hun staar længe og stirrer paa Liget uden at røre sig. Omsider fatter hun sig, og med tilkæmpet Ro gaar hun ind til Inger.

Grædende bønfalder hun Barnet om ikke at tro noget ondt om hende. Men Frantz har allerede udrettet for meget, og alt, hvad Vera opnaar, er at faa overtalt Inger til igen at tage ud paa Landet til den gode og kærlige Marie.

Glad over atter at vide sit elskede Barn i sikker Havn tager hun rørende Afsked med Inger. Derefter gaar hun ind i Frantz' Værelse, hvor Politiet allerede holder Forhør. Roligt lægger hun Haanden paa Betjentens Skulder og siger næsten tonløst: »Det er mig, der har dræbt ham.«

— — —
Aarene er gaaet, og Vera har udstaaet sin Straf. Straks begiver hun sig ud paa Landet til gamle Marie for at se til Barnet, for hvis Skyld hun har lidt i de mange Aar. Men Inger, der nu er voksen, vil først ikke kendes ved Moderen og vender sig bort fra hendes magre og forgræmmede Ansigt. Men da Vera fortæller, at hun har ofret hele sit Liv af Kærlighed til Inger, falder denne grædende sin Moder om Halsen — og endelig faar Vera Lønnen for sit opofrende Moderherte.
